

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Dąbrowiecka
Protokolant:	Stażysta Bożena Odrowąż

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 100 000 zł (sto tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty;
2. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 18 290, 86 zł (osiemnaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 17 730, 86 (siedemnaście tysięcy siedemset trzydzieści złotych osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 6 lutego 2014 r. oraz od kwoty 560, 00 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty;
3. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 1 195, 32 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zaległych odsetek ustawowych od przyznanego przez pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. zadośćuczynienia i odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2014 r.;
4. W pozostałej części powództwo oddala;
5. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 11 210, 42 zł (jedenaście tysięcy dwieście dziesięć złotych czterdzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
6. Nakazuje zwrócić powodowi P. G. z sum Skarbu Państwa kwotę 408, 88 zł (czteryście osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z tytułu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej na wynagrodzenie biegłych w dniu 4 lipca 2014 r. zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...).

Sygn. akt XXV C 122/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 stycznia 2014 r. (data prezentaty) P. G. wniósł przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

- kwoty 130.000 zł na podstawie art. 445 § 1 k.c. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez powoda w wyniku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia będących konsekwencją wypadku komunikacyjnego z dnia 16 października 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 9.430 zł tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej nad powodem przez osoby najbliższe w okresie od dnia wypadku do dnia 6 marca 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 352 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;

- kwoty 983,97 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty;

- kwoty 12.860,98 zł tytułem utraconych w okresie od dnia 16 października 2012 r. do dnia 6 marca 2013 r. dochodów netto, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tj. kwoty 11.463 zł z tytułu utraconego wynagrodzenia wynikającego z umów o dzieło oraz kwoty 1.397,98 zł z tytułu wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę;

- kwoty 1.195,32 zł tytułem zaległych odsetek ustawowych od dotychczas przyznanych przez pozwanego powodowi kwot wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 10 lipca 2015 r. powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 7.961,10 zł tytułem zwrotu utraconego dochodu netto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 1 października 2015 r. powód dokonał kolejnego rozszerzenia powództwa, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz dodatkowo kwoty 560 zł tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej nad powodem przez osoby najbliższe w okresie po operacji usunięcia zespoleń w dniu 21 stycznia 2015 r. przez okres kolejnych 2 tygodni w wymiarze 4 godzin dziennie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pisma pozwanemu do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2012 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w W.. Sprawca wypadku, M. W., motorniczy tramwaju linii 9, na skutek niezachowania należytej ostrożności oraz niedostosowania prędkości do panujących warunków atmosferycznych, potrącił P. G., przechodzącego przez przejście dla pieszych. Na miejsce zdarzenia zostały wezwane odpowiednia jednostka policji oraz karetka ratunkowa. (...) Sp. z o.o., posiadała zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym. Prokuratura Rejonowa W.– O.w W. w związku z przedmiotowym wypadkiem prowadziła postępowanie przygotowawcze pod sygn. akt 3 Ds. 1799/12/1. Rzeczony postępowanie zakończono przesłaniem do Sądu Rejonowego dla (...). W.IV Wydziału Karnego aktu oskarżenia przeciwko sprawcy wypadku M. W. (karta informacyjna o wypadku z pieszym z dnia 17.10.2012 r., k. 176-177, ekspertyza kryminalistyczna z zakresu badań i rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych z dnia 13.02.2013 r., k. 149

v.-164, protokół przesłuchania biegłego z dnia 7.03.2013 r, k. 165-167, postanowienie o wszczęciu śledztwa z dnia 30.11.2012 r., k. 149).

Na skutek przedmiotowego zdarzenia, nieprzytomnego powoda przetransportowano karetką ratunkową na Oddział Anestezjologii (...), a następnie został przeniesiony na Oddział (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) im. św. A. w W., gdzie przebywał do dnia 16 listopada 2012 r., tj. przez 31 dni od dnia wypadku. Przez okres 7 dni po wypadku, powód utrzymywany był w śpiączce farmakologicznej, a jego czynności życiowe wspomagała praca respiratora. W wyniku przedmiotowego wypadku komunikacyjnego powód doznał licznych urazów. Do najpoważniejszych z nich należały:

- uraz wielonarządowy;
- wstrząs pourazowy;
- ostra niewydolność oddechowa;
- odma opłucnowa lewostronna;
- odma śródpiersiowa lewostronna;
- złamanie obojczyka lewego;
- rozległe stłuczenie płuc;
- uraz klatki piersiowej;
- złamanie żeber II - VI po stronie prawej;
- złamanie poprzeczne trzonu kości udowej prawej;
- liczne rany i otarcia naskórka na głowie, twarzy, kończynach górnych i dolnych.

Stan powoda ustabilizował się kolejnego dnia hospitalizacji, jednak po rozintubowaniu w dalszym ciągu odczuwał on trudności przy oddychaniu, przez co na stałe założono mu maskę tlenową. Powód odczuwał dodatkowo dolegliwości bólowe związane z pozostałymi doznanymi w wypadku urazami. Po tygodniu od przeprowadzonej w dniu 2 listopada 2012 r. operacji złamanej kości udowej, gdy brak powikłań pooperacyjnych pozwalał na wypis ze szpitala, powodowi zrobiono badania kontrolne, które wykazały, iż kolejnej interwencji chirurgicznej wymaga złamany lewy obojczyk. Po 31 dniach hospitalizacji powód został wypisany do miejsca zamieszkania. Po opuszczeniu szpitala powód wymagał ciągłej opieki i wsparcia osób trzecich, gdyż nie był w stanie samodzielnie się poruszać. Opieka ta polegała na pomocy przy wstawaniu z łóżka, przesiadaniu się na wózek inwalidzki, prowadzeniu go do toalety. Powód nie był w stanie przygotować sobie posiłków, samodzielnie ich spożywać. Każdorazowe wyjście z domu wiązało się z koniecznością przyjazdu brata powoda - J. G., który przyjeżdżał do miejsca zamieszkania chorego i pomagał mu w pokonaniu schodów piętrowego domu (karta informacyjna z Wojewódzkiego Szpitala (...) z dnia 26.10.2012 r., k. 22-23, karta informacyjna z Wojewódzkiego Szpitala (...) z dnia 16.11.2012 r., k. 24-25, dokumentacja medyczna z Przychodni (...) św. A. (...)w W., k. 27-33, opinia sądowo - lekarska z dnia 21.11.2012 r. wydana w sprawie (...), k. 26, zaświadczenie lekarskie z dnia 19.12.2013 r. oraz wynik pomiarów przepływu - objętości płuc, k. 34-35, opis badania USG Doppler 2 kończyn dolnych z dnia 21.01.2014 r., k. 36-37, wstępne orzeczenie lekarskie z dnia 11.07.2013 r., k. 113-116, ostateczne orzeczenie lekarskie z dnia 9.07.2013 r., k. 117-119, zeznania A. G., k. 285-286, zeznania J. G., k. 286-287).

W okresie od dnia 16 października 2012 r. do dnia 6 marca 2013 r. powód przebywał na zasiłku chorobowym, po czym powrócił do pracy naukowej na uczelni (kserokopie zwolnień ZUS ZLA z okresów 16.10.2012 r. - 26.10.2012 r., 26.10.2012 r. -16.01.2013 r., 17.01.2013 r. - 20.02.2013 r., 21.02.2013 r. - 06.03.2013 r., k. 38-41).

Pismem z dnia 12 kwietnia 2013 r., ówczesny pełnomocnik powoda - (...) (dalej: (...)) dokonał zgłoszenia szkody osobowej powoda powstałej w związku z wypadkiem (zgłoszenie roszczenia z OC sprawcy z dnia 12.04.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 42-46).

W dniu 24 kwietnia 2013 r. pozwany potwierdził przyjęcie zgłoszenia szkody z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej spółki (...) Sp. z o.o. W dniu 17 maja 2013 r. pełnomocnik powoda przedłożył dalszą dokumentację medyczną z leczenia powoda, wnosząc o terminową likwidację przedmiotowej szkody (pismo pozwanego z dnia 23.04.2013 r., k. 47, pismo (...) z dnia 17.05.2013 r., k. 48).

W dniu 30 lipca 2013 r., pozwany uznał roszczenie powoda co do zasady i dokonał wypłaty na jego rzecz kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 23 października 2013 r., skierowano odwołanie wraz ze zgłoszeniem dalszych roszczeń powoda. W dniu 30 października 2013 r. pozwany udzielił pełnomocnikowi powoda pisemnej informacji o wznowieniu postępowania likwidacyjnego w niniejszej sprawie, wnosząc o udokumentowanie poniesionych kosztów leczenia i strat materialnych (pismo pozwanego z dnia 30.07.2013 r., k. 52, pismo (...) z dnia 23.10.2013 r., k. 57-63, pismo pozwanego z dnia 30.10.2013 r., k. 64).

Decyzją z dnia 26 listopada 2013 r. pozwany przyznał powodowi dodatkową kwotę 5.891,58 zł tytułem odszkodowania, na którą składały się: kwota 323,40 zł tytułem kosztów dojazdów, kwota 18,18 zł tytułem kosztów leczenia, kwota 1.000 zł tytułem poniesionych strat materialnych oraz kwota 4.550 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich (pismo pozwanego z dnia 26.11.2013 r., k. 66).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszym postępowaniu Sąd oparł się także na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków A. G. (k. 285-286) i J. G. (k. 286-287). Powyżsi świadkowie jako osoby należące do grona najbliższych osób powoda posiadali niezbędną wiedzę w zakresie stanu fizycznego i psychicznego powoda po wypadku z dnia 16 października 2012 r. oraz charakteru opieki sprawowanej przez nich wobec powoda. Zeznania te należy uznać za wewnętrznie spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniające. Sąd nie dostrzegł w ich treści elementów mogących nasuwać uzasadnione wątpliwości, co do ich wiarygodności. Podobnie należy oceniać zeznania P. G. w charakterze strony (k. 493-495). Znajdują one bowiem potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, a także spostrzeżeniach poczynionych przez biegłych sądowych.

W toku postępowania zostały dopuszczone dowody z opinii biegłych:

- chirurga urazowego oraz neurologa na okoliczność rodzaju uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia u powoda, wywołanych wypadkiem z dnia 16 października 2012 r., oceny obecnego stanu zdrowia wraz z ustaleniem stałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, rokowań co do stanu zdrowia powoda na przyszłość, jakie są perspektywy powoda do wrócenia do sprawności fizycznej sprzed wypadku, jaki był niezbędny czas opieki i w jakim zakresie, jakie są koszty związane z koniecznością badań i wizyt lekarskich oraz leków;

- psychologa na okoliczność trwałych lub przemijających zmian w psychice powoda związanych z wypadkiem z dnia 16 października 2012 r., doznanych lęków, depresji wpływem tych wydarzeń na życie codzienne powoda, jego oceny i stopień pewności siebie oraz wszelkie inne okoliczności związane z psychiką powoda;

- z zakresu rehabilitacji medycznej na okoliczność rodzaju uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia powoda wywołanych wypadkiem z dnia 16 października 2012 r., oceny obecnego stanu zdrowia wraz z ustaleniem procentowym stałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaleceń co do dalszego leczenia, konieczności rehabilitacji, częstotliwości rehabilitacji, w jakim zakresie potrzebna była pomoc i opieka osób trzecich, jakie są koszty związane z rehabilitacją, jakie są rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość, czy prowadzona po usunięciu zespołów rehabilitacja może przywrócić pełną sprawność ruchową powoda w zakresie obojczyka i kończyny dolnej prawej.

Sąd dał wiarę w/w opiniiom, gdyż zostały sporządzone w sposób rzeczowy, rzetelny oraz przekonujący w oparciu o wiedzę fachową, przez kompetentne osoby, posiadające odpowiednie w tym kierunku specjalistyczne wykształcenie i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie są jasne i logiczne, poparte przekonującymi wyjaśnieniami biegłych, z wyczerpującym uzasadnieniem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako wykazane co do zasady, zaś co do wysokości jedynie w pewnym zakresie, podlegało uwzględnieniu w części.

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była sporna w niniejszej sprawie. Pozwany, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu – sprawcy wypadku, już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i z tego tytułu wypłacił powodowi zadośćuczynienie i odszkodowanie.

Spór sądowy, z uwagi na bezsporną zasadę odpowiedzialności, dotyczył głównie wysokości należnych powodowi świadczeń. Powyższe przekładało się na kwestię oceny zasadności roszczeń powoda, co obciążało stronę powodową, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.).

Kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia (art. 415 k.c.). W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu (art. 444 § 1 k.c.). Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (art. 444 § 2 k.c.). W wyszczególnionych wypadkach, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 130.000 zł za krzywdę – szkodę niemajątkową. Zadośćuczynienie, stanowiące formę rekompensaty pieniężnej z tytułu doznanej szkody niemajątkowej, ma być odpowiednie do doznanej krzywdy, którą określa się przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych oraz skutków uszczerbku zdrowia na przyszłość (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 243/08). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości.

Odpowiednia suma zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. nie oznacza sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, a jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09). Choć pojęcie „sumy odpowiedniej” ma charakter nieo określony, to w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – zarówno fizyczne, jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny

charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest odpowiednia, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07).

Co do zasady, wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany. Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., II CSK 78/08). Wiek poszkodowanego i postawa sprawcy mogą rzutować na rozmiar krzywdy: gdy poszkodowany jest osobą młodą lub następuje szczególne nasilenie winy sprawcy rozmiar krzywdy może być większy, niż gdy takie okoliczności nie występują (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03). Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, przy uwzględnieniu jednak indywidualnej sytuacji stron. Istotnym elementem indywidualizującym jest wiek poszkodowanego. Intensywność cierpien z powodu kalectwa jest większa u człowieka młodego, skazanego na rezygnację z radości życia, jaką daje zdrowie, możliwość pracy i osobistego rozwoju.

W ustalonych okolicznościach faktycznych, zwrócić należy uwagę, że doznany przez powoda ból fizyczny i cierpienie, były stosunkowo długotrwałe. Powód po wypadku przez miesiąc, w tym 7 dni w śpiączce farmakologicznej, przebywał w szpitalu, musiał leżeć, co było dla niego uciążliwe oraz powodowało dyskomfort, albowiem sam nie mógł zadbać o swoją higienę czy też załatwianie potrzeb fizjologicznych. Schorzenia ortopedyczne stanowiły dla powoda w sumie 28% trwały uszczerbek na zdrowiu w formie trwałego inwalidztwa pourazowego z punktu widzenia biegłego chirurga. Powód porusza się samodzielnie i poprawnie. Wprawdzie nadal utrzymuje się u niego pewien dyskomfort ruchów, jednakże jest on na tyle nieistotny, że nie ma wpływu na zdolność powoda do pracy.

W szerszym zakresie czasowym wystąpił ewidentny dyskomfort psychiczny w postaci odczuwania niepokoju i napięcia wewnętrznego w sytuacjach bezpośrednio skojarzonych z okolicznościami wypadku z dnia 16 października 2012 r. (np. poruszanie się tramwajem). Pamiętać również należy, iż długotrwały okres rekonwalescencji w istotny sposób zakłócił funkcjonowanie powoda w rolach rodzinnych i zawodowych. Aktualnie, najbardziej obciążającym dla powoda czynnikiem będącym konsekwencją wypadku komunikacyjnego pozostają przewlekłe ograniczenia w zakresie sprawności fizycznej.

Należy mieć również na uwadze, że leczenie powoda zostało w zasadzie zakończone, a istniejący obecnie stan zdrowia umożliwia mu wykonywanie wszystkich czynności życia codziennego, a także pracę.

W chwili wypadku powód miał 29 lat, był osobą w pełni sił oraz w pełni sprawną. Jako mąż i ojciec powód pracował umysłowo będąc nauczycielem akademickim, pomagał w prowadzeniu domu i wychowaniu dzieci, a także pozostawał aktywny fizycznie. Chwilowa utrata możliwości poruszania się była więc dla niego bardzo dotkliwa i uciążliwa, co ma wpływ na podwyższenie kwoty zadośćuczynienia. Mając na względzie całokształt okoliczności sprawy Sąd uznał, iż odpowiednie dla powoda zadośćuczynienie wynosi 130.000 zł. Mając na względzie kwotę wypłaconą już powodowi w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia, tj. kwotę 30.000 zł, należne powodowi zadośćuczynienie należało pomniejszyć właśnie o tę kwotę. Wobec powyższego powodowi należało przyznać kwotę 100.000 zł tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia. Co się tyczy roszczenia o zasądzenie odsetek od w/w kwoty Sąd za zasadne uznał zasądzenie ich od dnia wyrokowania, albowiem dopiero postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie dało pełny obraz uszczerbku zdrowotnego powoda.

Przechodząc do roszczenia zasądzenia odszkodowania wskazać należy, że w myśl art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na koszty składają się dochodzone przez powoda koszty dojazdów do placówek medycznych, obniżenie dochodów, utracone dochody z trzynastej pensji oraz wynagrodzenie z tytułu opieki. W ocenie Sądu roszczenie o odszkodowanie podlegało uwzględnieniu w części. Powód bowiem zgodnie z ciężarem dowodu nie udowodnił, że poniósł koszt w wysokości

983,97 zł tytułem dojazdów do placówek medycznych. Co się tyczy kosztów związanych z opieką żony, strona powodowa wykazała, w jakim zakresie ta opieka była wymagana. Są przychylił się do opinii biegłych sporządzonych w niniejszej sprawie, że opieka ze strony osób bliskich była powodowi potrzebna w pierwszych 3 miesiącach po wypadku w zakresie 7-8 godzin dziennie, natomiast po upływie 3 miesięcy do dnia 6 marca 2013 r. (koniec zwolnienia lekarskiego) przez 3-4 godziny dziennie. Sąd przyjął stawkę 10 zł za godzinę, pomniejszając kwotę odpowiednio o 4.550 zł, które zostały powodowi wypłacone przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń w toku postępowania likwidacyjnego. Uwzględnieniu podlegało również żądanie z tytułu odszkodowania za utracone dochody. Powód wykazał jakie dochody by uzyskał w okresie, w którym był na zwolnieniu lekarskim, gdyby pracował, jak również, że jego trzynasta pensja została odpowiednio zmniejszona o 1.397,98 zł. Powodowi należał się także zwrot kwoty 352 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, albowiem wydatek ten został należycie udowodniony kserokopią faktur VAT za przebyte zabiegi (k. 67-68).

W ocenie Sądu powód udowodnił również, iż należy mu się zwrot kwoty 1.195,32 zł tytułem zaległych odsetek ustawowych od dotychczas przyznanych przez pozwanego powodowi kwot wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było orzeczenie o kosztach procesu, o których Sąd orzekł zgodnie z art. 100 k.p.c. w zw. art. 108 § 1 k.p.c. Mając na względzie wysokość dochodzonych oraz zasądzonych roszczeń powód wygrał w ok. 73%, pozwany zaś w ok. 27%.

Na koszty procesu składała się opłata od pozwu oraz opłaty od rozszerzenia powództwa w łącznej wysokości 8.171 zł, wynagrodzenie biegłych w kwocie 2.591,12 zł oraz koszty zastępstwa prawnego stron. Powód dotychczas poniósł koszty postępowania w wysokości 14.379,12 zł, zatem należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę odpowiednio do wyniku procesu tj. 11.210,42 zł i jednocześnie zwrócić powodowi kwotę 408,88 zł z tytułu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej na wynagrodzenie biegłych.